

også på justitsministerens vegne, så det problem ikke opstår igen. Derfor er jeg heller ikke som ordfører for forslagsstillerne gået ret meget ned i det historiske forløb: Hvad der gik galt i Justitsministeriet osv. Det er historie nu. Vi har fået det tilsagn.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg har et par bemærkninger til de forskellige ordførere, men vil gerne benytte lejligheden til at takke de ordførere, som har anlagt samme linje, som jeg gjorde på regeringens vegne.

Først til hr. Gert Petersen: Jeg er enig i DUPI's betragtning om, at der igennem de senere årtier er foregået en betydelig demokratisering af udenrigspolitikken i den forstand, at Folketinget er rykket tættere på udenrigspolitikken, bliver tættere konsulteret og har en mere direkte indflydelse på beslutningerne end tidligere. Det er en ganske tydelig og klar udvikling, som er foregået igennem en del år. Det er en udvikling, jeg hilser med glæde, og det er i øvrigt en udvikling, som slet ikke er færdig.

Jeg vil også godt pege på, at medieudviklingen stiller ledelsen af udenrigspolitikken over for nye og for få år siden helt ukendte problemer. Udenlandske nyheder når os, samtidig med at de offentliggøres i udlandet, og de påvirker vores overvejelser og beslutningsproces og betyder jo, at offentlighed og presse her i landet er informeret meget hurtigere og ofte også mere præcist, end det tidligere var tilfældet.

Lad mig som et lille eksempel på en demokratiseringsproces – kan man vel kalde det – med inddragelse af folkelige kredse i udenrigspolitikken nævne, at der ved den danske delegation ved FN's Menneskerettighedskommission i Genève sidste år indgik to repræsentanter for frivillige menneskerettighedsorganisationer, NGO'erne, mens der nu indgår tre. Og vi etablerer fra Udenrigsministeriets side et meget tæt samarbejde med disse organisationer for bedst muligt at udnytte vort medlemskab af FN's Menneskerettighedskommission til fremskridt på området.

Jeg vil derfor også godt i al stilfærdighed sige til hr. Gert Petersen, at Udenrigsministeriet og Udenrigsministeriets medarbejdere er meget opmærksomme på behovet for, at ministeriet befinder sig i en åben meningsudveksling med omverdenen. Det indlæg, hr. Gert Petersen holdt, kunne måske have været rigtigt for en del år siden, men det er i hvert fald ikke rigtigt i

dag, hvor ministeriet er helt anderledes indstillet på at virke sammen med presse, offentlighed og dette Folketing.

Jeg var i øvrigt lidt imponeret over, at hr. Gert Petersen kan gøre spørgsmålet om tidspunktet for inddragelse af de folkelige organisationer til et spørgsmål om demokratisering. Jeg synes, at det er et element i demokratiseringen, som man også skal holde fast i, at ansvaret er klart placeret.

Det er jo noget, som i allerhøjeste grad spiller en rolle her i Tinget, og det gør det altså også her. Der er ingen som helst demokratisk fordel ved, at denne afrapportering fra regeringen ikke er regeringens ansvar, og slet ikke når det er så gennemsigtig en proces, som der er tale om: Regeringen afgiver rapporten, den lægges på Internet, og den gives til de interesserede organisationer. Pressen har adgang til den, og den overleveres til Retsudvalget. Større grad af åbenhed kan vi ikke skabe om det.

Det vil sige, at alle som interesserer sig for anliggendet har adgang til oplysningerne og kan gøre indsigelser, og disse kan så selvfølgelig efterfølgende tages i betragtning. Men det er i første omgang regeringens ansvar, og det tror jeg er et sundt princip. Jeg er i den henseende aldeles enig med hr. Jørgen Estrup.

Jeg vil gerne føje til, at jeg tror, at også NGO'erne og menneskerettighedsorganisationerne er bedst tjent med, at der her er en klar ansvarsfordeling. Det er regeringen, der udarbejder og afleverer rapporten, og NGO'erne kan siden deltage i en kritik, hvis det er berettiget. Derfor er der intet som helst vundet i demokratisk retning ved at forplumre denne proces ved, at rapporterne ikke skal afgives på regeringens ansvar, men i en mere uklar ansvarsfordeling.

Flere talere har været inde på spørgsmålet om tidligere forsinkelser, og jeg kan bekræfte, at der med hensyn til afrapportering har været tale om betydelige forsinkelser. Der var tale om betydelige forsinkelser, da jeg tiltrådte i januar 1993, de blev indhentet i 1995, og nu er vi altså heldigvis da, som vi jo også bør være, ajour og vil ikke igen se en forsinket rapportering.

Jeg må så igen sige, at det er helt korrekt, som hr. Keld Albrechtsen fremstiller det, at det ikke er Udenrigsministeriet, der udarbejder disse rapporter. Det er først og fremmest Justitsministeriet, der står for udarbejdelsen af dem, og det er så Udenrigsministeriet, der ekspederer dem og sender dem til FN. Det grundlæggende arbejde udføres altså ikke af Udenrigsministeriet, men af andre ressortministerier.